

Kontakty z Mediami
i Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 146/13
Luksemburg, 12 listopada 2013 r.

Wyrok w sprawie T-499/10
MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. / Komisja

Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Węgry spółce naftowej MOL

Nie ma elementów wskazujących na to, że spółka ta była traktowana w sposób bardziej przychylny niż jej konkurenci pod względem zapłaty opłat eksploatacyjnych.

MOL jest węgierską spółką naftowo-gazową, która wydobywa węglowodory między innymi na Węgrzech.

Na podstawie węgierskiej ustawy o górnictwie spółki górnicze będące w posiadaniu zezwolenia na eksploatację muszą płacić państwu opłatę eksploatacyjną za wydobycie węglowodorów, ropy naftowej i gazu ziemnego. Do 2008 r. stawka opłaty była ustalona co do zasady w wysokości 12% wartości ilości wydobytych minerałów.

We wrześniu 2005 r. MOL złożyła wniosek o przedłużenie prawa użytkowania górniczego dwunastu pól węglowodorów będących przedmiotem zezwolenia na eksploatację i na których nie rozpoczęła jeszcze wydobywania. Umową podpisaną w grudniu 2005 r. MOL i państwo węgierskie przedłużyły o pięć lat ostateczny termin rozpoczęcia wydobywania na tych dwunastu polach i ustaliły opłatę za przedłużenie, której kwota – zgodnie z ustawą o górnictwie – musi być wyższa od kwoty stawki podstawowej, za każdy rok z pięciu lat według stawek mieszczących się między 12,24 a 12,6%. Ponadto strony rozciągnęły na okres piętnastu lat zastosowanie tej opłaty do wszystkich pól górniczych MOL, które były już eksploatowane na podstawie zezwolenia na eksploatację, to jest 44 pól węglowodorów oraz 93 pól gazu, co stanowi w odniesieniu do tych pól podwyższoną opłatę eksploatacyjną. Ponadto w umowie przewidziano zapłatę opłaty jednorazowej w wysokości 20 mld forintów węgierskich (około 68 mln EUR).

W 2007 r. ustawa o górnictwie została znowelizowana i stawka opłaty eksploatacyjnej została podwyższona zasadniczo do 30% ze skutkiem od dnia 8 stycznia 2008 r. Niemniej jednak ta podwyżka nie znalazła zastosowania do pól górniczych MOL, w stosunku do których nadal obowiązywały stawki ustalone w umowie z 2005 r.

W czerwcu 2010 r. Komisja wydała decyzję¹, w której stwierdziła, że ustalenie w umowie 2005 r. opłaty eksploatacyjnej w stosunku do MOL w połączeniu z podwyżką opłaty eksploatacyjnej mającej zastosowanie do jej konkurentów stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem. Komisja wezwała zatem Węgry, by odzyskały od MOL tę pomoc, która wynosiła 28 444,7 mln forintów (około 96,6 mln EUR) w 2008 r. oraz 1942,1 mln forintów (około 6,6 mln EUR) w 2009 r.

MOL wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji.

W swoim wyroku Sąd stwierdził przede wszystkim, że ustawa o górnictwie umożliwia każdemu przedsiębiorstwu z tego sektora zwrócenie się z wnioskiem o przedłużenie praw użytkowania górniczego w odniesieniu do jednego pola lub kilku pól, których nie wprowadziło ono do eksploatacji w terminie pięciu lat od wydania zezwolenia na eksploatację. W tym kontekście Sąd

¹ Decyzja 2011/88/UE w sprawie pomocy państwa C 1/09 (ex NN 69/08) udzielonej przez Węgry na rzecz MOL Nyrt. (Dz.U. 2011, L 34, s. 55).

zaznaczył, iż okoliczność, że MOL była jedynym przedsiębiorstwem, które de facto zawarło umowę o przedłużeniu w sektorze węglowodorów, nie podważa tego wniosku. Okoliczność tę można bowiem wyjaśnić brakiem zainteresowania ze strony innych podmiotów gospodarczych, a zatem brakiem wniosku o przedłużenie, lub brakiem porozumienia stron co do stawek opłaty za przedłużenie. Jako że kryteria zawarcia umowy o przedłużeniu są obiektywne i mają zastosowanie do każdego potencjalnie zainteresowanego podmiotu gospodarczego, który je spełnia, **zawarcie umowy z 2005 r. na podstawie tej ustawy nie faworyzowało MOL w porównaniu z jej konkurentami.**

Podobnie okoliczność, że władzom węgierskim przysługuje zakres uznania przy ustalaniu stawki opłaty za przedłużenie, nie oznacza, że niektóre przedsiębiorstwa mogą w związku z tym uzyskać przewagę konkurencyjną. Taki zakres uznania może być bowiem uzasadniony różnymi czynnikami takimi jak liczba pól górniczych, których dotyczy przedłużenie i ich szacunkowe znaczenie w stosunku do pól górniczych będących już w eksploatacji. Zakres uznania przyznany w ustawie o górnictwie umożliwia zatem administracji zachowanie równego traktowania między podmiotami gospodarczymi, w zależności od tego, czy znajdują się w porównywalnych lub różnych sytuacjach, dostosowując swoje propozycje co do opłat do cech charakterystycznych każdego przedstawionego wniosku o przedłużenie.

A zatem nie jest nielogiczne, że stawka opłaty za przedłużenie i ewentualnie stawka podwyższonej opłaty eksploatacyjnej – które stosuje się odpowiednio do pól górniczych, w stosunku do których data rozpoczęcia wydobywania została przedłużona oraz do pól górniczych będących już w eksploatacji – są wyższe, w przypadku gdy liczba pól, których dotyczy przedłużenie, jest istotna w stosunku do liczby pól będących już w eksploatacji. Tak samo stawka może być niższa, gdy – tak jak w niniejszym przypadku – liczba pól górniczych, których dotyczy przedłużenie, stanowi niewielką część pól już eksploatowanych. W tym względzie Sąd jednak zauważył, że **Komisja nie zbadała tego istotnego aspektu umowy z 2005 r.**

Sąd stwierdził również, że istnieją inne umowy o przedłużeniu zawarte na Węgrzech w sektorze minerałów stałych, które to umowy należało uwzględnić przy dokonywaniu oceny umowy z 2005 r. Komisja jednak nie uwzględniła tych umów.

Ponadto Sąd zauważył, że podwyżka opłat na podstawie znowelizowanej ustawy o górnictwie miała miejsce w kontekście podwyżki światowych kursów ropy naftowej, czyli niezależnie od zawarcia umowy z 2005 r.

W tych okolicznościach Sąd orzekł, iż analiza przeprowadzona przez Komisję nie pozwoliła ustalić, że **umowa z 2005 r. przyznała MOL korzyści gospodarcze ze szkodą dla jej konkurentów, i w związku z tym stwierdził nieważność decyzji Komisji.**

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793